

HELEEN VAN ROYEN

ERGENS VIND IK DAT IK THUIS APPELTAARTEN MOET BAKKEN

Vlak na de bevalling schreef ze liefdesgedichten voor haar baby, smóórverliefd was ze. En als haar kinderen volwassen zijn, zou ze het liefst een groot terrein kopen, waarop ze met gezin plus aanhang kan wonen. Dat is Heleen als moeder.

Maar ze is ook kostwinner. Ambitieuus: 'Ik wil de wereld veroveren. Mijn nest roept, maar ik kies ervoor die roep te negeren.' Wie is Heleen van Royen nou echt?

INTERVIEW MONIQUE HEIJST FOTOGRAFIE CARIN VERBRUGGEN

“Trouw is een centraal thema in *De Mannentester*. Maar het is eigenlijk een kapstok waaraan ik een breder thema wilde ophangen. Want bij trouw denk ik zelf niet zozeer aan seksuele trouw, maar dat je voor iemand stáát en loyaal bent. Als je een relatie met iemand aangaat, hoort daar trouw bij. Of het nou je moeder, je man of je kind is. Het is voor mij het gevoel dat je voor elkaar opkomt en elkaar niet laat vallen. Het moeilijkste is natuurlijk hoe ver die trouw gaat als iemand iets doet wat je liever niet wilt. Stel je voor dat je beste vriendin vreemdgaat en dat je weet dat haar man dat afgrijselijk vindt. Of dat een vriend met een slok op achter het stuur kruipt. Grijp je dan in of zeg je er alleen iets van? En wanneer wordt iets verraad? In *De Mannentester* is de grens van seksuele trouw heel strikt afgebakend voor Victoria, de hoofdpersoon. Waar die grens in mijn privéleven ligt, tussen mijn man Ton en mijzelf, daar wil ik het niet over hebben. Ook een belangrijk onderwerp in *De Mannentester* is de relatie met je moeder. Juist doordat hoofdpersoon Victoria zich verantwoordelijk voelt voor haar moeder Sophia, gaat ze Sophia's vriendjes testen op hun trouw aan haar moeder. Zelf heb ik ook weleens mannen getest. Zeker niet zo letterlijk als Victoria dat in het boek doet, maar ik weet dat mannen makkelijk te verleiden zijn als je het over seksuele trouw hebt.

De ultieme afwijzing

Toen ik dertien was, pleegde mijn vader zelfmoord. Of dat mijn blik op mannen heeft veranderd, weet ik niet. Voordat het gebeurde, was ik nog niet eens met jongens bezig. Ik kan dus niet vergelijken. Maar dát het impact heeft, is duidelijk. Het is de ultieme afwijzing die zegt: ik ben niet in jou geïnteresseerd en ik wil niet weten hoe het met jou afloopt. Dat is heel pijnlijk. En bovendien zorgde het ervoor dat ik mijn puberteit oversloeg. Ik zette me níet zoals andere pubers af tegen mijn moeder. Ik moest haar juist steunen. De relatie tussen een moeder en een dochter speelt dan ook een belangrijke rol in mijn leven. Ik ben niet alleen dochter van mijn moeder, maar ook moeder van mijn dochter. Hoe is het om een bepaald type moeder te hebben? Zet je je af tegen je moeder of wil je haar gelukkig maken? Ieder kind moet daar z'n eigen weg in vinden. Toen ik zelf moeder werd, kwam de klap van de zelfmoord pas écht hard aan. Eerder was dat kwartje nooit zo gevallen. Ik had het gewoon genegeerd. Maar toen ik Olivia kreeg, realiseerde

HELEEN VAN ROYEN MANNEN ZIJN NOU EENMAAL MAKKELIJK TE VERLEIDEN ALS HET OVER SEKSUELE TROW GAAT

ik me pas wat het is om een kind te hebben. Het láátste wat je dan wilt, is doodgaan. Je wilt zo veel mogelijk van je kinderen meemaken. Hun eerste baan, ze zien trouwen of kinderen krijgen. Maar intussen weet ik ook dat mijn vader zo in de war was dat hij toch zo'n beslissing nam. Het is niet zo dat hij dacht: ik wil mijn kinderen niet meer zien, dus ik verdrink me maar.

Rollen omgedraaid

Het is voor mij altijd vanzelfsprekend geweest dat ik moeder zou worden. Toen ik Olivia kreeg, werd ik overspoeld door een golf van liefde. Ik ging zelfs gedichten schrijven, iets wat ik nooit eerder had gedaan. Teksten als: 'Olivia, wij zijn samen door de poort van het leven gegaan', rolden spontaan uit mijn pen. In die gedichten verwoordde ik die overweldigende gevoelens voor die – uiteraard – allerliefste baby, op wie ik smoorverliefd was. Later begon ik met het schrijven van columns over wat ik als moeder meemaakte. Natuurlijk put ik bij het schrijven inspiratie uit mijn eigen leven als moeder. Mijn psychose na de bevalling van Olivia vormde een inspiratiebron voor mijn eerste boek *De Gelukkige Huisvrouw*. Olivia was toen zes, Sam nog maar twee. Doordat Sam veel sliep, lukte het me in die periode goed om thuis te schrijven, soms zittend met mijn rug tegen Sams bedje aan. Tegenwoordig heb ik de luxe dat ik in Portugal, waar ik nu woon, een extra appartement heb om te schrijven en dat mijn kinderen inmiddels een stuk groter zijn. Ze weten niet beter dan dat ik werk. Hoewel het vroeger Ton was, die de echte carrière maakte. Ik was toch meer de traditionele – parttime werkende – moeder die de boel thuis draaiende hield. Ook al was ik nooit zo'n moeder die met haar kinderen mee zat te kleien.

Inmiddels zijn de rollen omgedraaid. Toen mijn carrière een vlucht begon te nemen, heeft Ton bewust een stapje teruggedaan. Hij is gestopt met zijn televisiecarrière en is een eigen bedrijf begonnen in Portugal. Ton riep dat ik me gewoon moest concentreren op mijn talent, zodat ik me ten volle zou kunnen ontplooien. Dat kwam ongelofelijk goed uit. Of Ton er nou voor de kinderen is of ik, maakt niet uit. Opvoeden gaat hem zelfs beter af dan mij, hij is een stuk strenger. Natuurlijk was het even wennen. Want hoezeer ik het niet met het traditionele rollenpatroon eens ben, érgens vind ik toch dat ik thuis appeltaarten moet bakken. Maar ik ben kostwinner en moet gewoon zorgen dat er brood op de plank komt. Ik vind het ontzettend stoer dat Ton dit voor mij doet. Ik ken weinig mannen die een stap terug zouden doen voor de carrière van hun vrouw. Zonder Ton zou ik veel meer hulptroepen in moeten schakelen. Ik veroordeel het niet als mensen een *nanny* nemen, maar het zou niet mijn keuze zijn.

Ton de thuishaven

Ton en ik kunnen ongelofelijk goed met elkaar opschieten en raken nooit uitgepraat. Hoewel ik die uitdrukking gejat heb, noem ik 'm toch: Ton en ik vullen elkaar aan en niet ín. Door hem heb ik geleerd dat onvoorwaardelijke liefde wél bestaat. Hij houdt echt van mij en is daar niet vanaf te brengen, wat ik ook doe. Bij hem voel ik me volkomen veilig. Ook weet hij dat ik er niet alleen altijd voor hem zal zijn, maar ook voor zijn familie. Zijn moeder is dementerende en hij heeft een zusje met het syndroom van Down. Als Ton er niet meer zou zijn, zou ik zijn verantwoordelijkheden overnemen. Ton voelt als mijn familie, eigenlijk nog meer dan mijn kinderen. Met hem

TOEN IK MOEDER WERD, KWAM DE KLAP VAN MIJN VADERS ZELFMOORD PAS ECHT HARD AAN

deel ik mijn leven. Onze kinderen zijn maar tijdelijk bij ons. Toen ze klein waren, leek me dat best een fijne gedachte. Maar nu lijkt het me helemaal niet gezellig als ze het huis uitgaan. Het liefst koop ik later een groot terrein, waarop we allemaal wonen. Olivia roept weleens dat ze met achttien jaar het huis uitgaat en in Amsterdam gaat studeren. 'Wat?' roep ik dan, 'Amsterdam, die grote, gevaarlijke stad? No way!'

Mijn dochter de spiegel

Ik probeer het als moeder goed te doen. Dat betekent niet dat ik thuis met de thee wacht totdat de kinderen uit school komen. Daar voel ik me best weleens schuldig over. Ik ken hun drukke schema's niet uit mijn hoofd. Ik weet soms niet eens precies in welk jaar ze nou op school zitten, doordat ze op verschillende niet-Nederlandse schoolsystemen zitten. Maar ik wil wel dat de kinderen weten dat ze bij mij terecht kunnen. En dat ik niets gek zal vinden en volledig loyaal aan ze zal zijn, overigens zonder ze constant aan de hand mee te nemen. Ik kan trouwens zoveel willen, maar of ze ook echt bij mij aankloppen, ligt ook aan hun karakter. Olivia praat niet gemakkelijk over haar gevoelens, hoewel ik aanneem dat ze mij in vertrouwen neemt als ze daaraan behoefte heeft. Ik heb dit boek aan haar opgedragen, ook omdat het gaat over de relatie tussen een moeder en een dochter. Olivia heeft een totaal ander karakter dan ik. Zij houdt mij soms een spiegel voor. Zoals laatst met Sams verjaardag. Zij bakt de taarten en pakt de cadeautjes (op tijd!) in. Ze neemt haar traditionele vrouwenrol bloedserieus. Sam neemt alleen zichzelf serieus en hij voelt weinig verantwoordelijkheden. Hij is extravert. Sam en ik lijken innerlijk meer op elkaar. Tussen Olivia en mij is er meer spanning.

Vrij denken

Ik heb het imago van een stoute vrouw in een vrij huwelijk. Maar mensen maken het groter dan het is. Zo roepen journalisten dat ik open ben over mijn seksleven. Waarna ik ze direct vraag met wie ik het dan eigenlijk *lately* heb gedaan en hoe vaak. Dan blijft het doodstil. Want ik vertel nooit iets specifiek over mijn seksleven. Dat verzinnen ze er gewoon bij. Ik kan er niet mee zitten dat het gebeurt. Het gaat voor mijn gevoel niet echt over mij. Natuurlijk ben ik geen doorsnee vrouw. Ik denk vrij. Maar dat moet ook, anders kan ik geen boeken schrijven. Ik hou er gewoon van om over atypische vrouwen te schrijven, ►

**TON HOUDT
ECHT VAN MIJ
EN IS DAAR NIET
VANAF TE
BRENGEN, WÁT
IK OOK DOE**

die niet zijn zoals ze horen te zijn. Of dat nu een vrouw is die verliefd wordt op een robot, zoals in *De Mannentester*, of een vrouw die haar kinderen verlaat in *De Ontsnapping*. In *Godin van de Jacht* was het een vrouw die erg met seks bezig was en er een heel netwerk op nahield om aan haar trekken te komen. Ik probeer ieder personage te begrijpen. Mannen en vrouwen, daders en slachtoffers, zonder ze te veroordelen. Dat ik over seks schrijf, valt kennelijk op omdat ik een vrouw ben. Seks en vrouwen, dat blijft een *tricky* thema.

In de Playboy

Van mijn imago krijgen mijn kinderen niet al te veel mee. Da's ook prettig aan het feit dat we in Portugal wonen. En áls ze iets opvangen, leggen ze het naast zich neer. Ik ben gewoon hun moeder, ze weten alles wat ik doe en kennen mijn misvormingen en zwaktes. Er is nog nooit een concreet verhaal verschenen dat ik het met die en die in die parkeergarage deed. Met de reportage in de Playboy, waar ik in 2006 in stond, waren mijn kinderen niet zo blij. Maar dat kwam vooral doordat de kinderen op school er lucht van kregen en hen erop aanspraken. Ik heb toen uitgelegd dat bloot niet slecht, gevaarlijk of misdadig is. Maar Olivia kan weleens naar mij kijken met zo'n blik van: hè mam, moet dat nou allemaal? Ton wordt überhaupt niet warm of koud van al die heisa rond mij. We komen nou eenmaal allebei uit de mediawereld en weten hoe het werkt. Hij heeft nog nooit gevraagd: 'Hè, wat lees ik nu?' Hij kent me al twintig jaar. Ton leest alles wat ik schrijf, zeker als het over familie of de kinderen gaat. Hij is mijn graadmeter. De kinderen vinden het niet altijd leuk als ze voorkomen in een van mijn columns. Maar ik ga voorzichtig te werk en verander namen van hun vriendjes en vriendinnetjes. Juist die gewone dingen uit het leven zijn herkenbaar voor lezers en vormen mijn werk. Dat legt Ton ook zo aan de kinderen uit. Van hun moeders werk wonen, eten en leven ze. Zelf lezen ze het vaak niet eens, daar hebben ze het te druk voor.

Succes maakt hongerig

Ik ben veel ambitieuzer dan ik dacht en het wordt alleen maar sterker. Want als je ontdekt dat je ergens goed in bent, dan wil je steeds meer. Het is net topsport: ik leg de lat steeds hoger. En van succes krijg ik honger. Ik wil de wereld veroveren. Het lekkere aan schrijven is dat ik het altijd kan blijven doen en het niet uitmaakt waar ik het doe. Als ik maar een computer

HELEEN VAN ROYEN OLIVIA BAKT DE TAARTEN EN PAKT DE CADEAUS IN. ZE NEEMT HAAR VROUWENROL BLOEDSERIEUS

heb. In Portugal wonen geeft mij meer rust om te schrijven. In Nederland zijn er zo veel prikkels, er is altijd reuring in de tent. Bovendien ontgaat mijn kinderen zo een groot deel van de mediahype die zich soms rond mij afspeelt.

Van Ton heb ik geleerd dat ik op werkgebied mijn poot stijf moet houden en dingen waar ik voor sta erdoor moet drukken. Ik denk trouwens dat de gemiddelde Nederlandse vrouw niet zo heel ambitieus is. En als je die *drive* nou eenmaal niet hebt, breek je niet door. Mannen zijn toch meer gewend om landje te veroveren, de baas te spelen en de buit binnen te halen. Vrouwen maken de buit vervolgens klaar aan een leuke dis. Zij zijn van nature niet gewend om te jagen, maar om te verzorgen. Maar het is de moeite van het proberen waard om als vrouw toch te kijken hoe ver je komt. Zéker als je talent hebt, is dat zonde om het te laten liggen. Misschien zit ook de nestdrang vrouwen in de weg bij het doorbreken van het glazen plafond. Bij mij roept dat nest ook, maar ik kies ervoor die roep te negeren. De liefde voor mijn vak is sterker, daar ben ik gewoon egoïstisch in." ■

Heleen wie?

Heleen van Royen (44) is schrijfster, moeder van Olivia (16) en Sam (13) en vrouw van Ton van Royen (48). In haar boeken (*De gelukkige huisvrouw* (2000), *Godin van de jacht* (2003) en *De ontsnapping* (2006)) spelen onconventionele vrouwen de hoofdrol en komen geregeld expliciete seksscènes voor. In 2006 poseerde ze naakt in *Playboy*, begin 2007 verscheen het boek *Stout*, dat ze samen met die andere bekende 'stoute vrouw' lingerieontwerpster Marlies Dekkers schreef. Ook kwam in dat jaar eenmalig het blad *Heleen* op de markt. Haar nieuwste boek *De mannentester* ligt nu in de winkel.